HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea extinsă)

23 februarie 2022 *

„Răspundere extracontractuală – Concurență – Piața serviciilor internaționale de curierat expres pentru livrarea coletelor mici în SEE – Concentrare – Decizie privind declararea concentrării ca fiind incompatibilă cu piața internă – Anularea deciziei printr-o hotărâre a Tribunalului – Trimitere globală la alte înscrisuri – Motive sau critici invocate de un terț într-o altă cauză – Elemente de probă prezentate în replică – Lipsa justificării întârzierii – Inadmisibilitate – Încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care conferă drepturi particularilor”

În cauza T-540/18,

ASL Aviation Holdings DAC, cu sediul în Swords (Irlanda),

ASL Airlines (Ireland) Ltd, cu sediul în Swords,

reprezentate de N. Travers, SC, și de H. Kelly, K. McKenna și R. Scanlan, solicitors,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de N. Khan, P. Berghe, M. Farley și R. Leupold Henning, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE prin care se solicită repararea prejudiciului pe care reclamantele l-ar fi suferit ca urmare a nelegalității Deciziei C(2013) 431 a Comisiei din 30 ianuarie 2013 privind declararea unei concentrări ca fiind incompatibilă cu piața internă și cu funcționarea Acordului privind SEE (cazul COMP/M.6570 – UPS/TNT Express),

TRIBUNALUL (Camera a șaptea extinsă),

compus din domnii S. Papasavvas, președinte, și R. da Silva Passos, doamna I. Reine și domnii L. Truchot și M. Sampol Pucurull (raportor), judecători,

grefier: doamna E. Artemiou, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 29 octombrie 2020,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul litigiului

1 Începând de la 26 aprilie 2012, TNT Express NV (denumită în continuare „TNT”) a inițiat, în perspectiva fuziunii sale cu United Parcel Service, Inc. (denumită în continuare „UPS”), negocieri cu ASL Aviation Holdings DAC, denumită anterior ASL Aviation Group Ltd, și cu ASL Airlines (Ireland) Ltd, denumită anterior Air Contractors Ireland Ltd, cu scopul de a ceda acestora din urmă (denumite în continuare, împreună, „ASL” sau „reclamantele”) activitățile sale de transport aerian. Motivarea existenței acestor negocieri era interdicția impusă unor entități din țări terțe, precum UPS, de a opera servicii de transport aerian în Uniunea Europeană, în conformitate cu articolul 4 litera (f) din Regulamentul (CE) nr. 1008/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 septembrie 2008 privind normele comune pentru operarea serviciilor aeriene în Comunitate (JO 2008, L 293, p. 3).

2 La 26 iunie 2012, Comisia Europeană a publicat un anunț de notificare prealabilă a unei concentrări (cazul COMP/M.6570 – UPS/TNT Express) (JO 2012, C 186, p. 9) în temeiul articolului 4 din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO 2004, L 24, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 201), astfel cum a fost pus în aplicare prin Regulamentul (CE) nr. 802/2004 al Comisiei din 21 aprilie 2004 (JO 2004, L 133, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 2, p. 3).

3 La 15 noiembrie 2012, reclamantele au încheiat cu TNT două acorduri (denumite în continuare, împreună, „acordurile din 2012”):

– acordul de achiziție intitulat „UPS-SPA” (denumit în continuare „acordul UPS-SPA”), potrivit căruia, după finalizarea operațiunii dintre UPS și TNT, ASL trebuia să achiziționeze în proporție de 100 % TNT Airways SA/NV și Pan Air Lineas Aereas SA;

– acordul de servicii intitulat „UPS-ATSA”, potrivit căruia, după finalizarea atât a operațiunii dintre UPS și TNT, cât și a acordului UPS-SPA, ASL urma să furnizeze UPS și terților, timp de cinci ani, servicii de transport aerian datorită activelor aeriene ale TNT Airways achiziționate de ASL în temeiul acordului UPS-SPA.

4 Data intrării în vigoare a acordurilor din 2012 era stabilită la 1 februarie 2013, sub rezerva declarării de către Comisie a compatibilității operațiunii de concentrare între UPS și TNT cu piața internă.

5 La 16 noiembrie 2012, UPS a informat Comisia cu privire la încheierea acordurilor din 2012.

6 La 11 ianuarie 2013, Comisia a informat UPS că intenționa să interzică operațiunea de concentrare proiectată între ea și TNT.

7 La 14 ianuarie 2013, UPS a publicat această informație prin intermediul unui comunicat de presă.

8 La 30 ianuarie 2013, Comisia a adoptat Decizia C(2013) 431 privind declararea unei concentrări ca fiind incompatibilă cu piața internă și cu funcționarea Acordului privind SEE (cazul COMP/M.6570 – UPS/TNT Express) (denumită în continuare „decizia în litigiu”). Comisia a apreciat că operațiunea de concentrare dintre UPS și TNT ar reprezenta un obstacol semnificativ în calea concurenței efective pe piața serviciilor în cauză în 15 state membre, și anume în Bulgaria, în Republica Cehă, în Danemarca, în Estonia, în Letonia, în Lituania, în Ungaria, în Malta, în Țările de Jos, în Polonia, în România, în Slovenia, în Slovacia, în Finlanda și în Suedia.

9 Prin comunicatul de presă din aceeași zi, UPS a anunțat că renunța la operațiunea de concentrare proiectată.

10 La 5 aprilie 2013, UPS a sesizat Tribunalul cu o acțiune în anulare a deciziei în litigiu, înregistrată cu numărul T-194/13.

11 La 12 mai 2015, Comisia a publicat o versiune neconfidențială a deciziei în litigiu.

12 La 4 iulie 2015, Comisia a publicat un anunț de notificare prealabilă a unei concentrări (cazul M.7630 – FedEx/TNT Express) (JO 2015, C 220, p. 15) privind operațiunea prin care FedEx trebuia să achiziționeze TNT.

13 La 8 ianuarie 2016, Comisia a adoptat Decizia privind declararea unei concentrări ca fiind compatibilă cu piața internă și cu funcționarea Acordului privind SEE (cazul M.7630 – FedEx/TNT Express), al cărei rezumat a fost publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2016, C 450, p. 12), privind operațiunea dintre FedEx și TNT.

14 La 5 februarie 2016, FedEx și reclamantele au încheiat un acord pentru achiziționarea de către acestea din urmă a activelor aeriene ale TNT, precum și un acord de prestări de servicii de transport aerian pentru FedEx.

15 Prin Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia (T-194/13, EU:T:2017:144), Tribunalul a anulat decizia în litigiu.

16 La 16 mai 2017, Comisia a introdus recurs împotriva Hotărârii din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia (T-194/13, EU:T:2017:144), pe care Curtea l-a respins prin Hotărârea din 16 ianuarie 2019, Comisia/United Parcel Service (C-265/17 P, EU:C:2019:23).

Procedura și concluziile părților

17 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 septembrie 2018, reclamantele au introdus prezenta acțiune.

18 Întrucât compunerea Tribunalului a fost modificată, prin Decizia din 17 octombrie 2019, președintele Tribunalului, în temeiul articolului 27 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a reatribuit cauza unui nou judecător raportor, repartizat Camerei a șaptea.

19 La propunerea Camerei a șaptea, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.

20 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șaptea extinsă) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a adresat părților întrebări scrise. Părțile au răspuns la aceste întrebări în termenele stabilite.

21 În ședință, reclamantele au declarat că reduc cuantumul cererii lor în reparație ca urmare a unor elemente survenite ulterior introducerii acțiunii, aspect de care s-a luat act în procesul-verbal al ședinței.

22 Reclamantele solicită Tribunalului:

– declararea răspunderii Comisiei, în temeiul articolului 268 TFUE și al articolului 340 al doilea paragraf TFUE, pentru prejudiciul suferit, în cuantum de 93 881 731 de euro sau în oricare alt cuantum pe care Tribunalul îl consideră adecvat, din cauza nelegalității deciziei în litigiu;

– obligarea Comisiei la plata unor dobânzi de întârziere, începând din ziua pronunțării de către Tribunal a hotărârii prin care se soluționează prezenta acțiune și până la plata integrală, la rata stabilită de Banca Centrală Europeană (BCE) pentru principalele sale operațiuni de refinanțare, majorată cu două puncte procentuale, aferente sumei de 93 881 731 de euro sau în oricare alt cuantum pe care Tribunalul îl consideră adecvat;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

23 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

24 Reclamantele solicită repararea beneficiului nerealizat care a rezultat din imposibilitatea de a executa acordurile din 2012 încheiate cu TNT, din cauza adoptării deciziei în litigiu prin care operațiunea dintre UPS și TNT a fost declarată incompatibilă cu piața internă.

25 În susținerea acestei cereri, reclamantele invocă încălcarea suficient de gravă, de către Comisie, a drepturilor lor fundamentale și a celor ale UPS (primul și al doilea motiv), precum și existența unor erori grave și vădite în aprecierea de către Comisie a concentrării dintre UPS și TNT (al treilea motiv), înainte de a se arăta că aceste nelegalități le-au cauzat în mod direct un prejudiciu (al patrulea motiv) și de a fi efectuată evaluarea acestuia (al cincilea motiv).

26 Comisia obiectează că acțiunea este în parte prescrisă, precum și în parte inadmisibilă și, în orice caz, nefondată.

Observații introductive

27 În temeiul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, în materie de răspundere extracontractuală, Uniunea este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiunilor lor.

28 Potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii presupune îndeplinirea a trei condiții cumulative, și anume ca norma de drept încălcată să aibă ca obiect conferirea de drepturi particularilor și ca încălcarea să fie suficient de gravă, să fie stabilit caracterul real al prejudiciului și, în sfârșit, să existe o legătură directă de cauzalitate între încălcarea obligației care incumbă emitentului actului și prejudiciul suferit de persoanele vătămate (Hotărârea din 13 decembrie 2018, Uniunea Europeană/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, punctul 117; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punctele 39-42). Caracterul cumulativ al acestor condiții presupune că, în cazul în care una dintre ele nu este îndeplinită, răspunderea extracontractuală a Uniunii nu poate fi angajată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 1999, Lucaccioni/Comisia, C-257/98 P, EU:C:1999:402, punctele 63 și 64, și Hotărârea din 15 iunie 2000, Dorsch Consult/Consiliul și Comisia, C-237/98 P, EU:C:2000:321, punctul 54).

29 În speță, trebuie arătat că argumentația reclamantelor întemeiată pe încălcarea gravă de către Comisie a drepturilor lor fundamentale și a celor ale UPS, precum și pe existența unor erori grave și vădite în aprecierea de către Comisie a concentrării dintre UPS și TNT privește prima condiție de angajare a răspunderii extracontractuale a Uniunii, în timp ce argumentația întemeiată pe faptul că aceste nelegalități le-au cauzat în mod direct un prejudiciu și argumentația privind evaluarea acestuia din urmă privesc a treia și, respectiv, a doua condiție.

30 Înainte de examinarea primei condiții, trebuie să fie definită legătura dintre prezenta acțiune în despăgubire și acțiunea în cauza T-834/17.

31 Reclamantele susțin că acordurile din 2012 au fost reziliate ca urmare a intervenției deciziei în litigiu, prin care Comisia s-a opus operațiunii dintre UPS și TNT. Întrucât această decizie a fost anulată de Tribunal din cauza încălcării dreptului la apărare al UPS, reclamantele consideră că adoptarea nelegală a deciziei în litigiu este cauza directă a imposibilității de a executa acordurile din 2012, esențiale pentru punerea în aplicare a concentrării dintre UPS și TNT. Din cauza acestei decizii nelegale, reclamantele susțin că au fost lipsite de beneficiul pe care așteptau să îl obțină din aceste acorduri sau, cel puțin, de șansa de a putea obține un asemenea beneficiu. Reclamantele solicită astfel repararea beneficiului nerealizat pe care consideră că l-au suferit.

32 Reclamantele invocă în esență două nelegalități ca fapte generatoare ale răspunderii extracontractuale a Uniunii. Prima privește încălcarea drepturilor fundamentale, în special dreptul la apărare al UPS, ce rezultă din lipsa comunicării de către Comisie a modelului econometric utilizat în decizia în litigiu pentru a analiza efectele concentrării asupra prețurilor. Această nelegalitate ar fi fost constatată de Tribunal în Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia (T-194/13, EU:T:2017:144). A doua nelegalitate invocată constă în erori de apreciere a concentrării dintre UPS și TNT, invocate de UPS în acțiunea sa în despăgubire din cauza T-834/17. Aceste erori privesc analiza efectelor concentrării asupra prețurilor, a creșterilor în eficiență, precum și a situației FedEx.

33 Reclamantele susțin astfel că încălcarea dreptului la apărare al UPS constatată de Tribunal în Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia (T-194/13, EU:T:2017:144), precum și erorile de apreciere invocate de UPS în susținerea acțiunii sale în despăgubire în cauza T-834/17 demonstrează săvârșirea de către Comisie a unor încălcări suficient de grave. Reclamantele invocă în această privință legăturile strânse dintre prezenta acțiune în despăgubire și acțiunea formulată de UPS în cauza T-834/17 și explică faptul că au avut doar un acces foarte limitat la aprecierile Comisiei, întrucât nu au intervenit în susținerea acțiunii în anulare formulate de UPS în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia (T-194/13, EU:T:2017:144). În ședință, reclamantele au declarat că acceptă faptul că acțiunile lor erau strâns legate de acțiunea introdusă în cauza T-834/17.

34 În lumina acestor observații introductive trebuie examinate pretinsele încălcări suficient de grave care ar afecta decizia în litigiu, astfel cum au fost dezvoltate în primele trei motive ale acțiunii.

Cu privire la prima condiție de angajare a răspunderii extracontractuale a Uniunii

35 O încălcare suficient de gravă a unei norme de drept al cărei obiect este conferirea de drepturi particularilor este dovedită atunci când implică o nerespectare vădită și gravă de către instituția vizată a limitelor impuse puterii sale de apreciere, elementele care trebuie luate în considerare în această privință fiind în special complexitatea situațiilor care trebuie soluționate, gradul de claritate și de precizie a normei încălcate, precum și întinderea marjei de apreciere pe care norma încălcată o lasă instituției Uniunii [a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2007, Holcim (Deutschland)/Comisia, C-282/05 P, EU:C:2007:226, punctul 50, și Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 30].

36 Cerința unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept al Uniunii decurge din necesitatea unei evaluări comparative între, pe de o parte, protecția particularilor împotriva acțiunilor nelegale ale instituțiilor și, pe de altă parte, marja de manevră care trebuie să fie recunoscută acestora din urmă pentru a nu paraliza acțiunea lor (Hotărârea din 10 septembrie 2019, HTTS/Consiliul, C-123/18 P, EU:C:2019:694, punctul 34).

37 Această evaluare comparativă se dovedește cu atât mai importantă cu cât Comisia este chemată să definească și să pună în aplicare politica Uniunii în materie de concurență și dispune în acest scop de o putere discreționară (Hotărârea din 23 aprilie 2009, AEPI/Comisia, C-425/07 P, EU:C:2009:253, punctul 31).

38 Este adevărat că a facilita angajarea răspunderii Uniunii prin extinderea noțiunii de încălcare gravă a dreptului Uniunii la orice încălcare a unei obligații legale care, oricât ar fi de regretabilă, poate fi explicată, în special prin constrângeri obiective ce revin Comisiei, ar risca să compromită sau chiar să inhibe acțiunea acestei instituții în materie de control al concentrărilor. Cu toate acestea, este recunoscut dreptul la reparație pentru persoanele care au suferit prejudicii ce rezultă din comportamentul Comisiei atunci când acesta se manifestă printr-un act care, fără nicio justificare și fără nicio explicație obiective, este vădit contrar normei de drept și prejudiciabil în mod grav pentru interesele acestor persoane (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2007, Schneider Electric/Comisia, T-351/03, EU:T:2007:212, punctele 123 și 124, și Hotărârea din 9 septembrie 2008, MyTravel/Comisia, T-212/03, EU:T:2008:315, punctele 42 și 43).

39 O asemenea definiție a pragului de angajare a răspunderii extracontractuale a Uniunii este de natură să protejeze marja de manevră și libertatea de apreciere de care trebuie să beneficieze Comisia, atât în deciziile acesteia de oportunitate, cât și în aprecierea și aplicarea dispozițiilor

pertinente din dreptul Uniunii în materie de concurență, asigurându-se în același timp că terții nu suportă consecințele neîndeplinirii flagrante și nescuzabile a unor obligații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2007, Schneider Electric/Comisia, T-351/03, EU:T:2007:212, punctul 125).

40 Astfel, numai constatarea unei nereguli pe care nu ar fi săvârșit-o, în împrejurări similare, o administrație care acționează cu prudența și diligența obișnuite permite să se angajeze răspunderea extracontractuală a Uniunii (Hotărârea din 10 septembrie 2019, HTTS/Consiliul, C-123/18 P, EU:C:2019:694, punctul 43).

Cu privire la pretinsa încălcare suficient de gravă a drepturilor fundamentale ale UPS și ale reclamantelor

41 Reclamantele susțin că încălcarea dreptului la apărare al UPS constatată de Tribunal în Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia (T-194/13, EU:T:2017:144), constituie o încălcare suficient de gravă susceptibilă să angajeze răspunderea extracontractuală a Uniunii, afirmație pe care Comisia o contestă.

42 Este adevărat că s-a statuat că Comisia a încălcat dreptul la apărare al UPS prin faptul că nu i-a comunicat versiunea finală a modelului său econometric, determinând astfel anularea în totalitate a deciziei în litigiu (Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia, T-194/13, EU:T:2017:144, punctele 221 și 222).

43 Cu toate acestea, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Tribunalului, este necesar ca protecția oferită de norma invocată în susținerea unei acțiuni în despăgubire să fie efectivă în privința persoanei care o invocă și, așadar, ca această persoană să se afle printre cele cărora norma în discuție le conferă drepturi. Nu se poate admite ca izvor de despăgubire o normă care nu îl protejează împotriva nelegalității pe particularul care o invocă, ci protejează un alt particular (Hotărârea din 12 septembrie 2007, Nikolaou/Comisia, T-259/03, nepublicată, EU:T:2007:254, punctul 44, Hotărârea din 14 decembrie 2018, East West Consulting/Comisia, T-298/16, EU:T:2018:967, punctul 142, și Hotărârea din 23 mai 2019, Steinhoff și alții/BCE, T-107/17, EU:T:2019:353, punctul 77).

44 Or, în speță, reclamantele invocă încălcarea drepturilor procedurale ale UPS ca temei al cererii lor de reparare, afirmație care, având în vedere elementele amintite la punctul 43 de mai sus, nu poate fi acceptată.

45 Reclamantele afirmă însă că, prin faptul că a acționat nelegal în privința UPS, Comisia le-a încălcat de asemenea în mod direct drepturile fundamentale, în special pe cele ce rezultă din articolele 16, 17 și 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

46 Cu toate acestea, este cert că reclamantele nu au participat la procedura de control al concentrării dintre UPS și TNT, chiar dacă articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 139/2004, precum și articolul 11 literele (b) și (c) din Regulamentul nr. 802/2004 le permiteau să fie ascultate în cursul acestei proceduri. În răspunsul la întrebările adresate în ședință de Tribunal cu privire la acest aspect, reclamantele au confirmat că nu participaseră la procedură, deși aveau posibilitatea să procedeze astfel prin utilizarea acestei căi. În condițiile arătate, reclamantele nu pot invoca în mod întemeiat încălcarea de către Comisie a drepturilor lor procedurale, inclusiv a celor prevăzute la articolul 41 din cartă, în cadrul unei proceduri la care au ales să nu participe.

47 În orice caz, este necesar de asemenea să se arate că obligația de diligență ce revine Comisiei în temeiul articolului 41 din cartă implică obligația administrației să acționeze cu atenție și cu prudență, fără ca acesteia să îi revină obligația de a exclude orice prejudiciu cauzat unor operatori economici ca urmare a materializării unor riscuri comerciale normale [Hotărârea din 16 decembrie 2008, Masdar (UK)/Comisia, C-47/07 P, EU:C:2008:726, punctul 93]. Or, riscul ca o concentrare să nu obțină aprobarea prealabilă a Comisiei este inerent oricărei proceduri de control al concentrărilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2009, Comisia/Schneider Electric, C-440/07 P, EU:C:2009:459, punctul 203). În aceste condiții, reclamantele nu se pot prevala, așadar, de o lipsă de diligență a Comisiei în privința lor.

48 În ceea ce privește pretinsa atingere adusă libertății de a desfășura o activitate comercială și dreptului de proprietate, consacrate la articolele 16 și 17 din cartă, este suficient să se constate că reclamantele s-au limitat la simpla enunțare a acestui motiv de nelegalitate, fără a-l susține prin niciun argument juridic. În lipsa oricărei argumentații prin intermediul căreia să repună în discuție validitatea regimului de control al concentrărilor rezultat din Regulamentul nr. 139/2004, trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctul 47 de mai sus, riscul unei decizii de incompatibilitate cu piața internă este inerent oricărei proceduri de control.

49 Ținând seama de aceste elemente, argumentația întemeiată pe încălcarea suficient de gravă de către Comisie a drepturilor fundamentale ale reclamantelor și a celor ale UPS nu este fondată și trebuie, în consecință, să fie respinsă.

Cu privire la pretinsa existență a unor erori grave și vădite în aprecierea operațiunii dintre UPS și TNT

50 În susținerea acestei argumentații, reclamantele afirmă, făcând trimitere la argumentele și la concluziile formulate de UPS în cauza T-834/17, că decizia în litigiu era viciată de erori grave și vădite de apreciere, în lipsa cărora acordurile din 2012 ar fi putut fi puse în aplicare. Reclamantele susțin, cu titlu subsidiar, că, prin interzicerea concentrării notificate și prin faptul că au fost împiedicate astfel să pună în aplicare acordurile menționate, Comisia ar fi încălcat articolele 16 și 17 din cartă.

51 Într-o primă etapă, este necesar să se verifice dacă prezenta argumentație este admisibilă, ținând seama de trimiterea efectuată de reclamante la înscrisurile UPS, pe de o parte, și de faptul că aceasta nu pare a fi susținută decât de un raport de expertiză, depus ca anexă la replică, pe de altă parte.

– *Cu privire la trimiterea la motivele și la argumentele invocate de UPS în cauza T-834/17*

52 Din cauza legăturilor strânse dintre prezenta acțiune în despăgubire și acțiunea formulată de UPS în cauza T-834/17, reclamantele solicită Tribunalului să se raporteze la motivele de drept și la elementele de fapt invocate de UPS în acea cauză. În această privință, reclamantele arată că au avut doar un acces foarte limitat la aprecierile Comisiei, întrucât nu au intervenit în susținerea acțiunii în anulare formulate de UPS.

53 Comisia obiectează că reclamantele nu și-au dezvoltat argumentația în această privință cu toată claritatea necesară. Ele s-ar fi limitat să afirme că, în lipsa unor nelegalități invocate succint, operațiunea dintre UPS și TNT ar fi fost aprobată, permițându-le astfel să beneficieze de

acordurile din 2012. Potrivit Comisiei, întrucât nu au dezvoltat propria analiză juridică și nu au depus probe în susținerea argumentației lor, reclamantele nu pot trimite Tribunalul la observațiile reclamantei formulate în cauza T-834/17.

54 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să indice obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate.

55 În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, această expunere sumară a motivelor formulate de reclamant trebuie să fie suficient de clară și precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar instanței competente să se pronunțe asupra acțiunii (Hotărârea din 11 septembrie 2014, MasterCard și alții/Comisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punctul 41).

56 Cererea introductivă trebuie, prin urmare, să clarifice în ce constă motivul pe care se întemeiază acțiunea, astfel încât simpla enunțare abstractă a acestuia nu îndeplinește cerințele prevăzute de Regulamentul de procedură (a se vedea Hotărârea din 11 septembrie 2014, Gold East Paper și Gold Huasheng Paper/Conseil, T-444/11, EU:T:2014:773, punctul 93 și jurisprudența citată).

57 În speță, argumentația în cauză constă în esență în trimiterea la lectura cererii introductive formulate de UPS în cauza T-834/17.

58 Or, acceptarea admisibilității motivelor care nu au fost expuse în mod expres în cererea introductivă, pentru motivul că au fost invocate de un terț într-o altă cauză la care s-ar face trimitere în cererea introductivă, ar permite eludarea cerințelor imperative ale articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, amintite mai sus (Hotărârea din 14 decembrie 2005, Honeywell/Comisia, T-209/01, EU:T:2005:455, punctul 64).

59 Într-adevăr, este necesar să se sublinieze că identitatea părților, în special a reclamantului, în cele două cauze este o condiție esențială a admisibilității motivelor despre care se pretinde că au fost invocate prin intermediul unei trimiteri la înscrisurile dintr-o altă cauză (Hotărârea din 14 decembrie 2005, Honeywell/Comisia, T-209/01, EU:T:2005:455, punctul 67).

60 Cu toate acestea, reclamantele susțin că împrejurările prezentei cauze sunt diferite de cele aflate la originea Hotărârii din 14 decembrie 2005, Honeywell/Comisia (T-209/01, EU:T:2005:455), întrucât trimiterea efectuată de Honeywell privea în mod clar motive de drept, în timp ce, în prezenta acțiune, reclamantele nu s-ar întemeia pe motivele de drept invocate de UPS, ci pe faptele pertinente ale cauzei.

61 Totuși, este suficient să se constate că, în mod contrar celor susținute de reclamante, cererea lor introductivă conține o trimitere generală la acțiunea formuată de UPS în cauza T-834/17 pentru a demonstra că Comisia a săvârșit mai multe erori grave și vădite în aprecierea pe fond a concentrării dintre UPS și TNT, care au viciat validitatea deciziei în litigiu, în ceea ce privește analiza concentrării asupra prețurilor, evaluarea creșterilor în eficiență, evaluarea competitivității FedEx, precum și analiza proximității concurenței. Această trimitere coincide cu enunțarea motivelor și a principalelor argumente care figurează în comunicarea acțiunii introduse la 29 decembrie 2017 în cauza T-834/17, astfel cum a fost publicată în Jurnalul Oficial (JO 2018, C 72, p. 41).

62 Rezultă din cele ce precedă că trimiterea globală efectuată de reclamante la cererea introductivă depusă de UPS în cauza T-834/17 este inadmisibilă.

63 Pe de altă parte, în măsura în care reclamantele susțin că au obținut doar un acces foarte limitat la aprecierile Comisiei pentru a redacta cererea introductivă, este suficient să se amintească faptul că, astfel cum s-a arătat la punctul 46 de mai sus, reclamantele nu au participat la procedura de control al concentrării dintre UPS și TNT, deși aveau posibilitatea să procedeze astfel. În plus, reclamantele recunosc că nu au solicitat în niciun moment să poată interveni în susținerea concluziilor în anulare formulate de UPS în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia (T-194/13, EU:T:2017:144).

– *Cu privire la admisibilitatea raportului Copenhagen Economics*

64 În anexa la replică, reclamantele depun un raport de expertiză al Copenhagen Economics, intitulat „Assessment of economic analysis of the European Commission in the UPS-TNT case” (Evaluarea analizei economice a Comisiei în cauza UPS-TNT) și datat 8 iulie 2019. Comisia se opune depunerii tardive a acestui raport, pe care o consideră nejustificată. Comisia solicită respingerea acestui înscris ca fiind inadmisibil.

65 Reclamantele susțin că acest raport este admisibil. El nu ar constitui o probă nouă, ci ar reuni elemente de probă prezentate deja Tribunalului. Depunerea sa ar fi justificată de necesitatea de a se răspunde la memoriul în apărare și de a le fi asigurat dreptul de a fi ascultate.

66 Trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 76 litera (f) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să cuprindă probele și propunerea de probe, dacă este necesar. Articolul 85 alineatul (1) din Regulamentul de procedură precizează că probele se depun și se propun în cadrul primului schimb de memorii. Articolul 85 alineatul (2) din același regulament adaugă că părțile mai pot depune sau propune probe în sprijinul argumentației lor atât în cadrul replicii, cât și al duplicii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau propunerea acestora să fie justificată.

67 În cazul în care, în conformitate cu norma de decădere prevăzută la articolul 85 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, părțile trebuie să indice motivele care au determinat întârzierea depunerii probelor sau a propunerii de probe noi, instanța Uniunii are competența de a controla temeinicia motivului întârzierii în depunerea acestor probe sau a acestei propuneri de probe și, după caz, conținutul acestora din urmă și de asemenea dacă această depunere tardivă nu este justificată corespunzător cerințelor legale sau nu este fondată, are competența să le respingă. Depunerea tardivă de către o parte a unor probe sau propunerea tardivă de probe poate fi justificată printre altele de faptul că această parte nu putea dispune anterior de probele în cauză sau dacă probele depuse tardiv de partea adversă justifică completarea dosarului, astfel încât să se asigure respectarea principiului contradictorialității (Hotărârea din 16 septembrie 2020, BP/FRA, C-669/19 P, nepublicată, EU:C:2020:713, punctul 41).

68 În speță, reclamantele afirmă în replică că au depus raportul Copenhagen Economics pentru a demonstra printre altele că abordarea Comisiei, atât în ceea ce privește lipsa comunicării către UPS a modelului econometric final, cât și din cauza recurgerii inadecvate la acest model pentru a decide, pe fond, că trebuia interzisă concentrarea notificată, se îndepărtează atât de fundamental de cele mai bune practici și de propria practică în cauzele anterioare și ulterioare încât abordarea sa în decizia în litigiu este vădit nerezonabilă.

69 Astfel, din replică rezultă că acest raport urmărește să întemeieze argumentația fondată pe existența unor erori grave și vădite în evaluarea Comisiei privind concentrarea dintre UPS și TNT, în susținerea căreia reclamantele nu au dezvoltat, în cererea introductivă, nicio altă argumentație decât o trimitere generală la motivele și la argumentele invocate de UPS în cauza T-834/17 și nici nu au depus nicio propunere de probe. Rezultă că reclamantele au depus tardiv raportul Copenhagen Economics, fără justificare și fără ca acest raport să poată fi considerat drept proba contrară sau dezvoltarea unor propuneri de probe furnizate în urma unei probe contrare a părții adverse.

70 În aceste condiții, raportul Copenhagen Economics trebuie să fie declarat inadmisibil ca urmare a depunerii sale tardive și nejustificate.

71 Întrucât reclamantele nu au invocat niciun element în susținerea pretinselor erori de apreciere săvârșite de Comisie diferit de trimiterea la motivele și argumentele invocate de UPS în cauza T-834/17 și de raportul Copenhagen Economics, trebuie să se constate că argumentația întemeiată pe existența unor erori grave și vădite în evaluarea de către Comisie a concentrării dintre UPS și TNT nu este susținută.

72 În consecință, această argumentație trebuie să fie respinsă în totalitate.

73 Întrucât reclamantele nu au dovedit existența unor încălcări suficient de grave care afectează decizia în litigiu, una dintre cele trei condiții cumulative necesare pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii nu este îndeplinită, astfel încât acțiunea nu este fondată.

74 Având în vedere ansamblul elementelor care precedă, acțiunea este respinsă fără a fi necesară examinarea argumentației reclamantelor, prezentată în cadrul celui de al patrulea și al celui de al cincilea motiv, prin care se urmărește să se demonstreze existența unui prejudiciu și a unei legături de cauzalitate. Întrucât acțiunea nu este fondată, nu este necesară pronunțarea asupra chestiunii dacă cererile formulate de reclamante sunt prescrise (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iulie 1961, Meroni și alții/Înalta Autoritate, 14/60, 16/60, 17/60, 20/60, 24/60, 26/60 și 27/60 și 1/61, EU:C:1961:16, p. 341).

Cu privire la cheltuielile de judecată

75 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă ASL Aviation Holdings DAC și ASL Airlines (Ireland) Ltd la plata cheltuielilor de judecată.

Papasavvas da Silva Passos Reine

Truchot Sampol Pucurull

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 23 februarie 2022.

Semnături